

KŐSZEGHY ELEMÉR

(VONUL A FEKETE SEREG)

*vonul a fekete sereg,
halottat visz a temetőbe.
imákat küld az égbe,
de azok rendre visszahullnak
a kátyúk piszkos mocsarába.
menetel a fekete sereg,
lábában sok ezer év vonaglik,
kezében kard, kapa és zsoltár,
arcán a rég volt ősök
minden megélt iszonya,
arcán a romlás sárga vadvirágai,
arcán a sötétség maga.
baktat a fekete sereg,
énekét szél töri darabokra,
énekét fülleadség fojtogatja,
énekét rács mögé zárja a hideg.
és már alig van éneke.
támolyog a fekete sereg,
szemében aszály fészkel,
szemében a semmi fészkel.
vonszolja magát a sereg,
menekül vagy háborúba indul.
sorsuk a végcéllal megírva.
vonul a fekete sereg,
egyenest a temetőbe.*

(VOLTAM ROSSZUL ÉS JOBBAN)

*voltam rosszul és jobban is talán,
meg meghaltam egy pillanatra én,
voltam egy szétszakított álom is
egy párna izzadt, gyűrött szegletén.*

*voltam az égen száznyi páracsepp,
s tarkón vágott egy kósza napsugár,
s lehuppantam a zöld talajra, hogy
erőt kapjon a béna búzaszár.*

*rög is voltam és téptem talpakat,
és elhaltak a rám ejtett magok,
s mikor már földbe elhantolt a sors,
kiutat ástak hű vakondokok.*

*én voltam, kit ezer méh csipdesett,
s az is, ki mindig megmart másokat.
s a mérhetetlen kincsű óceán,
s a part, mely egyben élet és lakat.*

*bogárszemekben madárrettenet,
a farkasorrrban biztos vacsora,
gödör és benne térdig érő sár,
világgá tévedt lábnyomok sora.*

*nem voltam még sosem saját magam,
pedig törekszem rendületlenül,
húznám magamra mennyek csillagát,
de mindig csak száz felhőt sikerül.*

*s így félbevágott álom maradok,
egy izzadt, gyűrött párna szegletén,
s míg jól vagyok, meg rosszul is talán,
a pillanat haldoklik, és nem én.*

(VONATRA ÜLTÉL)

*vonatra ültél s én vonatra ültem,
s két kék szemedben nyomban elmerültem.*

*incselkedtem és visszacsíptél engem,
s le kéne szállnom, nyomban elfeledtem.*

*szó szóra omlott, mosoly nevetésre...
az útnak, tudtuk, sosem lesz már vége.*

*reggel volt, délelőtt? vagy éppen hajnal?
mikor randizott sorsunk a vonattal?*

*nem tudható, a múlt már csupa rejtvény,
egy biztos benne: a közös szerelvény...*

*meghalt a napfény, meghaltak a tájak,
s az úti célok, melyek akkor vártak.*

*együtt vágytunk a sötét végtelenbe,
nem volt vizslátra senkinek sem kedve.*

*...oly rég volt már, hogy egy vonatra ültünk,
ezer kanyargó év maradt mögöttünk.*

*néha leszálltál egy-egy állomáson,
s nekem is gyakran máshol kellett várnom.*

*de ott futott a mozdonyban a szándék,
legyen a sínpár végtelen ajándék...*

*a fában szű, a vasban vastag rozsdá,
s mi is számítunk már az alkonyatra.*

*és ha elérjük, a szemünk se rebben:
élünk tovább a szép kék végtelenben.*